

הדו"ח
ספורט
אביעד סגל

"אבא, יש לי קקי"

מגיעים למצוות

בקלאסיקו בקמפ נואו פגשנו כ-3,000 אוהדי ברסה מישראל, שיחד עם זרים אחרים גורמים לספסרות ולהאמרת מחירים. אבל מי שמוכן לשלם 1,200 יורו בשביל שילד בן 13 יראה כדורגל, כנראה צריך להיות חלק מהמשחק

בוטנים, כנראה הארוחה היחידה שלו להיום. ימי הקלאסיקו הם המשוגעים ביותר בשנה שלנו, הוא מסביר.

המשחק בשבת חשוב לברצלונה כמו למשרדי הכרטיסים.

שש נקודות מפרידות בין היריבות המרות בפסגת הטבלה הספרדית, ולברסה זו מעין הזדמנות אחרונה לטפס חזרה למאבק האליפות. ניצחון של ריאל, והסיפור קרוב להיגמר. על פי הנתונים שמציג אלפסי, 1,250 ישראלים בממוצע מגיעים לכל משחק ביתי בקמפ נואו. הקלאסיקו מביא במינימום כמות כפולה מזה. במקרה הזה, על פי אותם נתונים, כ-3,000 ישראלים אמורים להגיע

כמה דקות מאוחר יותר, בחדר המלון של יוסי אלפסי, בעל חברת הכרטיסים Live Tickets, תהיתי אם השמות של השניים האלה כתובים על אחת מעשרות המעטפות שפרוסות בבלגן מסודר על הכורסה. בתוך המעטפות – חלומו של כל ילד בישראל, כרטיסים למפגש בין ברצלונה לריאל מדריד. כ-500 ישראלים סומכים על אלפסי שיספק להם, תמורת תשלום נאות, אפשרות להגיד שהם היו שם.

אלפי יורו מגולמים בכרטיסים האלה, ועדיין נראה שהמטען הנייד הוא החפץ הכי יקר ערך שיש ברשותו. אלפסי מתיישב, קם, מסמס, עונה לטלפון – כמה צריך לקבל ההוא, בוא נשדרג את זה, מסרת כבר לאלה? על אחד השולחנות שקית

על שדרות הרמבלה, ביום שישי בבוקר, קצת יותר מ-24 שעות לפני הקלאסיקו הראשון של העונה, קשה היה להרגיש בקרבתו של משחק הליגה הכי גדול בכדורגל העולמי. אולי זה בגלל שהשבוע היה גשום וקר יחסית, ובכל מקרה יש בתקופה הזאת קצת פחות מקלות סלפי ואנשים שנופלים קורבנות למסעדות שעל השדרה, כך שמוקד התיירות המרכזי של ברצלונה נראה כמו מסיבה שנגמרה.

לפניי החלו לצעוד שתי דמויות לבושות טרנינג וכובע של מועדון הכדורגל המקומי, מכוסים ברסה מכף רגל עד ראש. הסרתי אוזניים אחת כדי לאמת את חשדותיי, וכך שמעתי בשפת אמי: "סך הכל יש פה אחלה זונות".

גדול של המועדון, "באצטדיון הזה אין שום חשיבות לאמונה הדתית שלך, הזהות המינית שלך, התרבות שממנה הגעת או הדעה הפוליטית שלך, וזה יפה לראות באצטדיון שלך אנשים מגוונים. מבחינת אוהדי ברצלונה, אנחנו אסירי תודה על כך. אנחנו לא מרגישים כאילו התיירים לוקחים לנו את המועדון מהידיים, כי המועדון אף פעם לא זונח את הערכים שעליהם הוא קם, והתיירים שמגיעים לוקחים את הערכים האלה איתם בחזרה למדינות שלהם".

כשמסי מגיע קרוב אלינו כדי להוציא כדור חוץ, אני מזהה לפחות ערך אחד שמשותף לכל הסובבים אותי. כמו איש אחד כולם קמים, מנסים לתפוס תמונה הכי טובה ולשתף הכי מהר. גם אני מתרומם ומצלם, ושולח את התמונה לכל מי שאני יודע שיתעניין או – על מי אני עובד – יקנא. כשמסי וסוארז מחמיצים מקרוב ולאף אחד מסביבי אין מושג מה קרה שם ברחבה הרחוקה, אני חושב שאם כבר לצפות במשחק שנראה קצת כמו משחק מחשב, יכול להיות שהמסך הביתי והקבוקים בבית נעימים יותר מהאווירה הסטרילית והקריירה שמספיקים להחזיק המקומיים.

סוארז כוונתו 0:1 לברסה, והכניסה של אנדרס אינייסטה למגרש, לראשונה מאז נפצע באוקטובר, מעירה קצת את המשחק שבחצי השעה האחרונה שלו מתחיל להחזיר את ההשקעה ללקוחות של יוסי אלפסי. סרחיו ראמוס משווה סמוך לשריקה ומשתיק את האוהדים של ברצלונה, אבל זה לא מספיק כדי לפגום בתוכניות של משרדי הכרטיסים לקראת הקלאסיקו הבא באפריל.

ביציאה מהאצטדיון, הטלפון רוטט בכיס. במשך כלי התקבלה הודעת פוש חדשה. בחצי השנה האחרונה אני חי בברצלונה, אבל עדיין דואג להתעדכן במה שבאמת חשוב בישראל. אני עוצר מרגיש כמו מפגש בדרכם של ההמונים שמנווטים את דרכם הביתה, וקורא: "גוטליב, ורטה ושיימן פצועים, סגל חסר הפועל ת"א מחר מול בני יהודה".

לתכנן את הביקור שלהם בקמפ נואו בעזרת משרדי כרטיסים ולא סומכים על היכולת שלהם להרכיב חבילות לבד. מה שאני עדיין לא מבין זה למה הם מוכנים להוציא כל כך הרבה כסף על משחק כדורגל.

"יתראה מה זה, לכולם יש מנויים ואף אחד לא יודע איפה הוא יושב", אומר סער, האוהד הישראלי של ברצלונה, בעודנו מוצאים את מושבינו המצוינים בטבעת השנייה, סנטימטרים מקו האמצע. קמפ נואו מתמלא, חלקו מקומיים וחלקו תיירי כדורגל. הצלע – בקושי עשרות מושבים – שהוקצתה לאוהדי ריאל כבר מאוכלסת. ליד המזנון מסתובבים כמה חברה מהגליל עם דגל העדה הדרונית ומודים בבושה כי שכחו לקחת איתם גם דגל ישראל. אחרים לא שכחו.

אחרי תצוגת דגלים קטאלניים, שירת ההמנון וצעקות "עצמאות" בדקה ה-14:17, לציון האבל על איחוד קטלוניה עם ספרד בשנת 1714, פסעה לכיוון כיסא ריק סמוך אישה כבת 40. היו לה שקית של מותג יוקרה ביד אחת ובשנייה מצלמה משוכללת, שבאה לידי שימוש רק מדי פעם, בהפסקות משידור. רי הלייב בפיניסבוק שלה. מעניין מה דעתה בעניין דרישת הקטאלנים לעצמאות.

כשחושבים על זה, יש משהו בסיסמה של ברסה, "יותר ממועדון".

ב-1935 מונה לנשיא זוזפ סניול, עיתונאי ופוליטיקאי שקבע כי המועדון יתבסס על הערכים הלאומיים של קטלוניה. שנה לאחר מכן הוא נכלא ונרצח על ידי חייליו של הגנרל פרנקו. אני עוד לא לגמרי בטוח מהם הערכים הלאומיים של קטלוניה, אבל יודע שבחדשות הראו בשבוע שלפני המשחק הפגנה של תומכי פרנקו במדרה, ועוד יודע שמבחינת מקומיים רבים, תמיכה במועדון הכדורגל של ברצלונה נחשבת כהפגנת נגד.

עכשיו, אין מתחברים לכל הסיפור הזה עשרות אלפי ישראלים מדי שנה? כשישבתי בקמפ נואו ושמעתי את חלק מהאוהדים המקומיים מצטרפים לשירים של אלה המ-עודדים תמידי מאחורי השער, חשתי מבוכה מכך שאני לא יודע על מה הם שרים. נזכרתי בבלומפילד, ובצורה שבה יחד עם החברים שלי בזנו לטרמפיסטים שעלו על העגלה של הפועל כשזו עוד נראתה אטרקטיבית עבור אוהדים מזדמנים. אבל קמפ נואו הוא לא בלומפילד. וברסה היא, נו, יותר ממועדון כדורגל. היא גם כלי עבור הקטאלנים, דגל שבו הם מנופפים כדי להזכיר לעולם את הקול הייחודי שלהם.

"לאוהדים יש גישה חיונית כלפי העובדה שקמפ נואו הפך לאטרקציה תיירותית", אומרת לוראה באקר, עיתונאית, אוהדת שחולמת להיות הנשיאה הראשונה של המועדון והבת של חוסה מריה באקר, חלוץ עבר

לקלאסיקו. כדי לעמוד בסטנדרטים האלה גם במפגש הבא באפריל, יודע אלפסי, ברצ-לונה חייבת לנצח.

הוא נכנס לכל העסק ב-2006. לפני זה ייבא קופסאות גפרורים מגניבות לכל מיני מסעדות תל אביביות. תחילה עבד מול מחשב מהבית, אחר כך הקים משרד והיום אפשר להשיג דרכו כרטיסים גם למשחקים של אינגולשטאט מהליגה הגרמנית. הוא כאן כדי לפקח על מבצע החלוקה, ובעיקר כדי לשמור שאף לקוח לא ייתקל בבעיה בכניסה ליציא, אלפסי מספר על יותר ממקרה אחד שבו נאלץ לשלוח כרטיסים חלופיים ללקוחות שנתקעו בחוץ מכל מיני סיבות. זה מובן, הם משלמים לו די הרבה כסף, והתפקיד שלו הוא להגשים להם חלום. בחדר נורקים סכומים – 700, 900 יורו, ולמחרת בדרך למשחק יספרו הורים לילדי בר מצווה כי שילמו 1,200 יורו לכרטיס בודד. לא ייאמן כמה גדול שוק הכרטיסים למשחק הזה, ועוד יותר לא ייאמן כמה נאמן הוא לחוקי השוק. "בקלאסיקו האחרון של העונה שעברה", אומר אלפסי, "אלף איש חיכו בחוץ בלי כרטיס ואי אפשר היה למצוא כרטיסים בפרחות מ-700 יורו". מכיוון שרוב קמפ נואו מכור לבעלי מנויים, שרבים מהם מוכרים בעצמם את הכרטיסים לתיירים, אין שום חשיבות למחיר שנוקב המועדון לכרטיסים. שהוא מוציא למכירה, אלא למידת האטרקטיביות של המשחק וכנגרות, רמת הביקוש.

המועדון לא חושף את המספרים מאחורי השתלטות תיירי הכדורגל על משחקי הבית בקמפ נואו. בחוץ אפשר לשמוע עברית, יפנית, ערבית, רוסית, והספרדים אומרים שהם אלה שאחראים לטיפוס המתמיד של מחירי הכרטיסים מדי שנה. עוד הם מספרים שתיירים מישראל ומהמדינות הערביות תמיד מנסים להתמקח. הישראלים בעזרת טיעון ה"בר מצווה לילד", הערבים בטענה שהם חלק ממשפחת המלוכה.

אלפסי אומר שהישראלים שמגיעים דרכו למשחקי ברצלונה מתחלקים לשתי קבוצות: האחת מגיעה כדי להגשים חלום לעצמה, לראות על מגרש אחד את מסי, ניימאר וסוארז. השנייה מגשימה חלום לילד ולא מבינה את המהומה הגדולה. מינימום 600 יורו לכרטיס הם משלמים בלי להבין את המהומה הגדולה, ועוד לא התחלנו לדבר על אלה שחשוב להם מספיק לשבת באזור של נשיא המועדון ברתומאו כדי לשלם 1,500 יורו הכרטיס.